

schonk, er zeker geen bezwaar in gehad zou hebben, zoo Willem niet tot volledige samensmelting was overgegaan.¹⁾

Wat meer zegt, de Mogendheden hebben den Belgen uitdrukkelijke beloften gegeven, die ten opzichte van zulke belangrijke punten als godsdienst, handel, vertegenwoordiging in de Staten-Generaal en het meebetalen aan de schuld van het Noorden geruststellend genoemd konden worden²⁾. Ook hebben zij inderdaad wel iets in die richting willen doen. „De geallieerden” — zoo schrijft Falck — „hadden zich in den kop gehaald, dat zij voor voogden der Belgen moesten spelen, en als zoodanig wilden zij voor hunne pupillen voorwaarden bedingen, die de twee partijen, vooral ten aanzien van de schuld, op een zeer ongelijken voet zouden hebben gebracht, zaden van jalouzie gestrooid, eene ineensmelting onmogelijk gemaakt. Daardoor wierd de reize naar Parijs noodzakelijk”,³⁾ op welken tocht Falck den Souvereinen Vorst vergezelde. De naaste aanleiding ertoe was het bericht, dat de Mogendheden de Belgen zelf nog wilden hooren, en de bijeenroeping wenschten van een kleine vergadering van Belgische aanzienlijken.⁴⁾ De Souvereine Vorst en Falck hebben dit weten te verijdelen. De Mogendheden waren per slot van zaken ook te zeer met hun eigen belangen vervuld om zich aan de Belgen veel gelegen te laten liggen. Pruisen begeerde de Rijnprovincie, Oostenrijk het Lombardisch-Venetiaansch koninkrijk, Engeland een reeks van koloniën, Rusland de overname van schuld door de Engelschen en ons; buitenland kwam hun met het oog op de grensregeling in de

¹⁾ Zelfs heeft de Tsaar, toen Willem z. i. wat al te veel begeerte toonde om aan het nieuwe gebied nog Fransche vestingen toe te voegen, hem gewezen op het gevaar, dat er in gelegen was Frankrijk te berooven: „l'histoire de tous les temps et celle de nos jours a prouvé tout ce que peut sur l'esprit des peuples le sentiment de leur dignité avilie” (Gedenkstukken, 1813—15 p. XLI). Cf. Czernicheff aan Alexander, Juli 1817, Gedenkstukken 1815—25, I p. 633.

²⁾ Tellegen-Colenbrander p. 230.

³⁾ Falck, Brieven (1861) p. 210.

⁴⁾ Tellegen-Colenbrander p. 232.